

ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΣΑΚΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΛΛΗΤΗΣ ΜΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

Πέτρος Χριστούλιας

ΚΕΔΡΟΣ

Στην ανιψούλα μου,
τη Γιασεμλή.

Μαρία Ρουσάκη: *Το μουσικό της κολλητής μου*

ISBN 978-960-04-5117-7

Εικονογράφηση: Πέτρος Χριστούλιας

Υπεύθυνη Διορθώσεων: Μαρία Σπανάκη

Επιμέλεια-Διόρθωση: Κωνσταντίνα Πολυχρονοπούλου

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Ξένια Τρύφων

Για το κείμενο © *Μαρία Ρουσάκη, 2020*

Για την εικονογράφηση © *Πέτρος Χριστούλιας, 2020*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2020*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΚΕΔΡΟΣ

Κεφάλαιο 1

ΣΤΡΑΒΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Συνήθως είμαι τόσο χαρούμενη που πετάω στα σύννεφα, όπως λέει ο παππούς μου. Ξυπνάω το πρωί κι αρχίζω να χορεύω στο δωμάτιό μου. Ντύνομαι με τον ρυθμό του χορού κι ετοιμάζομαι για το σχολείο. Όταν πηγαίνω στην κουζίνα για πρωινό, η μαμά έχει ήδη ετοιμάσει το γάλα μας και φωνάζει στη μικρή μου αδελφή να τελειώνει. Η Λουκία πάντα αργεί, ποτέ δεν προλαβαίνει. Ούτε ξυπνάει χαμογελαστή και

χορεύοντας όπως εγώ. Γκρινιάζει αν το φως της κουζίνας είναι πολύ δυνατό. Ή αν πρέπει να φορέσει τις πράσινες γαλότσες με τις κίτρινες βούλες, γιατί λέει ότι τη στενεύουν, ενώ η αλήθεια είναι ότι δεν της αρέσει το πράσινο χρώμα. Γκρινιάζει αν βρέχει, γιατί προτιμά να χιονίζει. Ή παραπονιέται αν η μαμά ξεχάσει να της ζωγραφίσει ένα χαμόγελο στη χαρτοπετσέτα της την ώρα που τρώει πρωινό.

Αχ, αυτή η γκρίνια της! Μου παίρνει τα αυτιά, όπως λέει ο παππούς. Οι μόνες περιπτώσεις που δεν γκρινιάζει η Λουκία είναι τα πρωινά

των διακοπών και την ημέρα των γενεθλίων της. Το πρόβλημα όμως δεν είναι τα κλαψουρίσματα της αδελφής μου. Όπως είπα, συνήθως ξυπνάω πολύ κεφάτη. Μια παράξενη μέρα του Μάρτη όμως, άνοιξα τα μάτια μου και ξύπνησα όπως δεν είχα ξυπνήσει ποτέ μέχρι τότε: κακόκεφη. Πολύ κακόκεφη. Έφταιγε ο Μάρτης που είναι απρόβλεπτος; Μάλλον... Εξάλλου το λέει κι ο παππούς: Μάρτης, γδάρτης και κακός παλουκοκαύτης!

9

Μάρτης, γδάρτης και κακός παλουκοκαύτης!

Δεν ήμουν σίγουρη. Μπορεί η μέρα να ήξερε πως δεν θα μου βγει καλή, οπότε ξεκίνησε

άσχημα, για να με προετοιμάσει. Γιατί, αν είχα ξυπνήσει χαμογελαστή όπως πάντα, σίγουρα θα πάθαινε σοκ με τόσα άσχημα που μου συνέβησαν στη συνέχεια.

«Νένη! Νένη! Ξύπνα, κορίτσι μου!»

Ήταν η πρώτη φορά που με ξύπνησε η μαμά. Συνήθως σηκώνομαι μόνη μου. Χαμογελώντας. Επίσης, ήταν κι η πρώτη φορά που συνειδητοποίησα πόσο άσχημα ακούγεται το όνομά μου.

Νένη.

Μα, Νένη;

Τι σκέφτονταν οι γονείς μου όταν αποφάσισαν να με φωνάζουν έτσι; Εντάξει, το καταλαβαίνω πως ήθελαν να μου χαρίσουν τα ονόματα και των δύο γιαγιάδων μου για να τις τιμήσουν. Γι' αυτό τον λόγο με ονόμασαν Νικολέτα-Ελένη. Γιατί όμως να με φωνάζουν Νένη;

Μα, Νένη;

Ξαφνικά αυτό το όνομα ακουγόταν φρικτό. Τόσα ονόματα βγαίνουν απ' τη Νικολέτα και την Ελένη. Να, όπως: Νέλη, Νέλα, Λένη, Νικολένα, Κέλη...

Μα, γιατί Νένη;

«Νένη! Έλα, ξύπνα, κοπέλα μου», συνέχισε η μαμά.

Δεν είχα καμία όρεξη να σηκωθώ. Προσπάθησα να ανοίξω τα μάτια μου και ξαφνικά αισθάνθηκα το υγρό φιλί της μαμάς στο μέτωπό μου.

«Μπα, δεν έχεις πυρετό», μονολόγησε.

Συνήθως μ' αρέσουν τα φιλιά της μαμάς. Όμως εκείνη τη μέρα με εκνεύρισε αφάνταστα. Σκούπισα το μέτωπό μου και σηκώθηκα με το ζόρι από το κρεβάτι. Ο εκνευρισμός ήταν ζωγραφισμένος στο πρόσωπό μου, αλλά η μαμά δεν μου έδωσε σημασία. Έπρεπε να τρέξει στη Λουκία, που στρίγκλιζε όπως κάθε πρωί.

Αχ, τι μέρα κι αυτή! Ξεκίνησε με νεύρα κι έτσι συνεχίστηκε. Με το που φτάσαμε στο σχολείο και βγήκα απ' το αυτοκίνητο, πάτησα μια τσίχλα. Κόλλησε το παπούτσι μου στη φρεσκοπεταμένη τσίχλα κάποιου ανεγκέφαλου, ο οποίος, πρώτον, δεν γνώριζε τι σημαίνει σκουπιδοτενεκές και, δεύτερον, δεν γνώριζε πως πετώντας μια τσίχλα κάτω μολύνεται το περιβάλλον!

«Μια τσίχλα χρειάζεται εκατοντάδες χρόνια

για να απορροφηθεί απ' το έδαφος», μουρμούρισα.

Η Λουκία δεν μου έδωσε σημασία. Εξάλλου δεν είχε σταματήσει λεπτό να γκρινιάζει.

«Η μαμά ξέχασε να με φιλήσει», είπε μουτρωμένη.

Ειλικρινά δεν ξέρω τι εννοούσε, γιατί η μαμά της είχε δώσει πολλά φιλιά πριν μας αφήσει

στην είσοδο του σχολείου. Εμένα μου έδωσε ένα στο μάγουλο και μάλιστα πεταχτό. Άρχισα να σκέφτομαι γιατί δίνει τόσα φιλιά στην γκρινιάρα και σ' εμένα μόνο ένα, και μάλιστα πεταχτό. Κι ενώ σκεφτόμουν αυτή την απίστευτη αδικία έπεσα – ναι, κυριολεκτικά έπεσα – πάνω στον Ιάσονα. Έπεσα πάνω του με φόρα και στη συνέχεια αυτός έπεσε κάτω. Εγώ χτύπησα το χέρι μου κι αυτός χτύπησε το κεφάλι του στο σκαλοπάτι.

«Ε! Δεν κοιτάς πού πηγαίνεις;»

Μα, καλά, έπρεπε να πέσω πάνω στον Ιάσονα; Ήθελα να κρυφτώ από την ντροπή μου. Τώρα πια θα σκεφτόμουν το πρόσωπό του συνέχεια θυμωμένο κι αγριεμένο, αυτό το πρόσωπο που μου άρεσε να χαζεύω συνέχεια, με αυτή την τέλεια μύτη...

Αυτά σκεφτόμουν, ενώ μέσα μου μ' έτρωγε η αδικία που η μαμά δίνει πολλά φιλιά στην γκρινιάρα τη Λουκία. Μέχρι να φτάσω στην τάξη είχα γίνει κατακόκκινη απ' τον θυμό. Δεν έφταναν όλα αυτά, με σήκωσε πρώτη η κυρία για ανάγνωση. Δεν μπορούσα με τίποτα να

συγκεντρωθώ. Τελικά μου έκανε παρατήρηση να διαβάζω πιο σχολαστικά στο σπίτι.

Ωραίο πρωινό, σας λέω. Ωραιότατο.

Μάρτης, γδάρτης, κακός παλουκοκαύτης και μια άκεφη Νένη δεν ήταν καθόλου καλός συνδυασμός. Άλλα ήξερα τι θα έκανα μόλις επέστρεφα στο σπίτι. Ευτυχώς που είχα το μυστικό μου ημερολόγιο για να παρηγορηθώ.

15

